

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. K. B.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, čj. OAM-115/LE-LE05-K03-2011, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, čj. OAM-115/LE-LE05-K03-2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 1.036,- Kč k rukám zástupce, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2013 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce v doplněné žalobě namítal porušení ust. § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád – zejména pak nedostatečné zjištění stavu jeho věci, dále pak § 12 a § 14a) zákona o azylu, jejichž podmínky žalobce dle svého přesvědčení splňuje. Konkrétně pak žalobce uváděl, že zem původu opustil v lednu 2010, před volbami v Íránu v

r. 2009 se účastnil předvolebních shromáždění na podporu kandidáta na prezidenta Músáviho, i povolebních demonstrací. Bezprostředním důvodem jeho vycestování pak byly události dne 6. 10. 1388 perského kalendáře (27. 12. 2009). Jednalo se o nejvýznamnější šíitské svátky ašura, připomínající smrt imáma Husajna. Dále ve své žalobě žalobce popisuje události tohoto dne, kdy s kamarádem S. na popud kamaráda H. dorazili za ním na demonstraci, H. zde natáčel průběh mobilním telefonem. Příslušníci bezpečnostních složek začali demonstranty rozhánět, mlátit, dav utíkal, podařilo se utéct i žalobci a S., snažili se zjistit, co se stalo s H.. Nakonec ho uviděli před domem žalobce ve společnosti vousatých mužů, které matka posléze vpustila do domu. Soused žalobci volal, aby nechodil domů, odjel proto do parku Fadak, kde zůstal přes noc v knihovně a ráno odjel do Shahriaru, ke strýci a babičce. Dozvěděl se, že ho hledali příslušníci bezpečnostních složek, kteří nakonec zadrželi jeho otce. Strýc z důvodu jeho bezpečnosti rozhodl, že bude nejlepší, pokud žalobce vycestuje, během jeho dalšího pobytu u dědečka ve vesnici Kalash mu zařídil vycestování pomocí převaděče do Turecka. Žalovaný sám uvádí, že účast žalobce na předvolebních shromážděních lze považovat za uplatňování politických práv a svobod, avšak neshledal, že by postup bezpečnostních složek mohl být v případě žalobce považován za pronásledování. Žalobce zde poukazuje na kvalifikační směrnici (Směrnici Rady 2004/83/ES z 29. dubna 2004, která v čl. 9 odst. 2 uvádí demonstrativní výčet jednání, která lze považovat za pronásledování, zde pak pod písm. b) je za pronásledování považováno také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační, či jsou prováděna diskriminačním způsobem. Žalobce za takové opatření považuje snahu příslušníků bezpečnostních složek o jeho zadržení pouze z důvodu jeho účasti na demonstraci projevování svých politických názorů. Je tak naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a) zákona o azylu. Pochybením správního orgánu dále je vyhodnocení jeho výpovědi jako nevěrohodné, o událostech vypovídal žalobce konzistentně, popsal je ve své žádosti, i v průběhu pohovorů. Tehdy je popsal, později pak doplňoval k dotazům, svoji výpověď však neměnil, hovořil konzistentně jak o demonstraci, tak o tom, že probíhala v den svátku. Dále žalobce namítá, že obdobný smysl mělo i jeho líčení událostí po zásahu bezpečnostních složek proti demonstrantům, k cestě jeho kamaráda domů pak uvádí, že mohlo dojít k nepřesnosti při tlumočení. Žalovaný však nevěrohodnost tvrzení založil pouze na dílčích nepřesnostech, což je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 – žalobce během celého řízení vypovídal o důvodech konzistentně, držel se jedné dějové linie. Žalobce konečně poukazuje i na rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008, kdy pod čj. 5 Azs 66/2008 hovoří soud o potřebě testu přiměřené pravděpodobnosti při zkoumání důvodnosti obav z vážné újmy, pokud není možné řadu tvrzení žadatele nijak doložit či vyvrátit. Za pochybení správního orgánu pak žalobce považuje i to, že jako nevěrohodné bylo hodnoceno jeho tvrzení o zadržení kamaráda a následném hledání žalobce bezpečnostními složkami. Žalovaný vycházel z toho, že se jednalo o příslušníky milicí Basidž, jejichž prvotním úkolem je trestat morální prohřešky proti islámu a rozhánět opoziční shromáždění, žalobce však v průběhu výpovědí netvrdil, že vousatí muži byli právě členy skupiny Basidž, neví, ke kterým složkám patřili. Jak

samotný žalovaný uvádí, dochází k identifikaci účastníků demonstrací z videozáznamů či fotografií, lze tak za přiměřeně pravděpodobné považovat, že se bezpečnostní složky po zhlédnutí videa, natočeného kamarádem, snažily zadržet i žalobce. S názorem žalovaného, že se žalobcem popsaný postup vymyká běžnému postupu při zajištění účastníka demonstrace, nelze souhlasit. Závěr žalovaného, že nemělo dojít k zadržení otce žalobce, nelze ničím podložit a takový závěr nemá oporu ve zprávách o zemi původu – Zpráva Dánské imigrační služby, část 4.3 Rizika pro rodinné příslušníky – „jedna mezinárodní organizace v Ankaře delegaci sdělila, že po masových demonstracích v r. 2009 došlo k případům, kdy státní orgány zmáčkly rodinné příslušníky, včetně rodičů, sester a bratrů, aby chytily uprchlíky. Organizace vysvětlovala, že zpravodajské služby reagují odlišně v různých částech Íránu, v některých případech státní orgány perzekvují rodinné příslušníky kvůli tomu, aby tím postrašily ostatní, což je velmi účinné. Také jsou ohroženi rodinní příslušníci v Teheránu a mohou být svévolně zadrženi a týráni ve vazbě“. Otec žalobce byl svévolně zadržen a jeho sestře bylo zakázáno dále studovat. Matka žalobci sdělila, že byli telefonicky varováni, aby si dali pozor, že budou monitorovány jejich zahraniční hovory. Konečně žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když v jedné části se uvádí, že jím popsaný postup státních orgánů se vymykal běžnému postupu v případě zajišťování účastníků demonstrací v Íránu v r. 2009, v další části však (str. 7) se uvádí, že žadatelem presentované skutečnosti jsou velmi obecné a využívají všeobecně známé události či postupy bezpečnostních složek. Po vycestování z Íránu se žalobce v Turecku účastnil několikrát demonstrací proti íránskému režimu, k protestům docházelo v různých městech, mj. v Ankaře, Istanbulu, Izmiru. S ohledem na tyto politické aktivity i aktivity před vycestováním ze země původu pak má žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobu písemným vyjádřením ze dne 26. 7. 2013, v němž popřel oprávněnost žaloby, s odkazem na obsah správního spisu pak argumentoval tím, že žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Za důvod podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany považoval správní orgán skutečnost, že se žalobce účastnil na různých demonstracích, konkrétně pak 27. 12. 2009, konání bezpečnostních složek označil žalobce za pronásledování a za nejbezpečnější považoval opuštění země původu a vycestování do Turecka za pomoci převaděčů. Správní orgán zkoumal, zda žalobce byl v souvislosti se svými politickými aktivitami – účastí na mítincích a demonstracích - vystaven takovému jednání íránských státních orgánů, které by závažně porušovalo jeho základní lidská práva a bylo by je tak možné označit za pronásledování. Žalobce přitom uvedl, že nebyl nikdy zadržen, s íránskými úřady neměl nikdy problémy a je důležité připomenout, že mu nikdo ani nebránil v účasti na shromážděních. V průběhu akcí, ani poté, co z demonstrace odešel, nebyl v pozornosti íránských státních orgánů, nebyl členem žádné politické strany ani organizace, a to ani jeho rodiče. Neúčastnil se všech akcí opozice, svou účast na povolebních akcích již považoval za rutinní.

Jednotlivé nesrovnalosti ve výpovědích žalobce (viz rozhodnutí str. 6 – 7) přispívají ke snížení věrohodnosti tvrzení jako celku. Žalovaný připouští, že se žalobce mohl a zřejmě se i účastnil předvolebních shromáždění na podporu prezidentského kandidáta Músávího, stejně tak i povolebních demonstrací, vyjadřujících nespokojenost s výsledky prezidentských voleb v červnu 2009, ale ohledně své účasti na nich neměl žádný problém, což potvrdil i do protokolu o pohovoru dne 26. 5. 2011. Jeho vyjádření o tom, že měl být hledán ve svém bydlišti příslušníky skupiny Basidž po svém útěku z demonstrace dne 26. 12. 2009, považuje toto správní orgán za nevěrohodné. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný podrobně odůvodnil, žalobce konkrétní obavy z návratu v žalobě nezmínil. Žalovaný si opatřil veškeré potřebné informace, pečlivě a svědomitě celou situaci žalobce hodnotil. Žalobce s použitými informacemi seznámil, resp. tento si je odmítl přečíst. Žalovaný své rozhodnutí považuje za zákonné, žalobce v průběhu řízení nijak na jeho právech nezkrátil, navrhuje proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Při jednání soudu dne 16. 12. 2013 zástupkyně žalobce zdůraznila, že správní orgán hodnotil žalobcovu výpověď jako nevěrohodnou pouze s ohledem na dílčí nesrovnalosti, u jejichž hodnocení si dokonce někde i odporoval. Některé momenty, např. cestu domů z demonstrace přitom žadatelé při pohovoru převyprávějí, posléze něco doplní, něco vynechají, s ohledem na tlumočení pak může dojít k určitému rozdílu. K zásadnějšímu rozporu však, který by opravňoval žalovaného hodnotit výpověď žalobce jako nevěrohodnou, nedošlo. Žalobce nikdy neuvedl, že by před jeho domem byly přítomny bezpečnostní složky Basidž, uvedl, že muži byli v civilu, mohlo se tak klidně jednat i o příslušníky Ministerstva informací a bezpečnosti Íránu. Správní orgán uváděl, že existuje rozpor mezi žalobcem tvrzeným postupem bezpečnostních složek a takovým popisem v podkladech, na jiném místě přitom uváděl, že jeho popis pouze kopíruje skutečnosti z podkladových zpráv. Toto představuje rozporuplnost, ovšem ze strany žalovaného. Správní orgán zpochybňuje zadržení žalobce otce, podkladové zprávy však potvrzují, že k podobnému vyvíjení nátlaku na rodinné příslušníky takových osob v Íránu dochází. Žalovaný měl, dle názoru žalobce, hodnotit, zda žalobcův strach z pronásledování byl v dané situaci důvodný, a to pro zastávání určitých politických názorů a uplatňování politických práv a svobod, když i podkladové zprávy o žalobcem naznačovaných skutečnostech hovoří. Demonstranti jsou natáčeni i při demonstracích před ambasádami, v případě návratu žalobce by mohlo dojít k jeho pronásledování z uvedených důvodů. Ze země vycestoval žalobce nelegálně, v případě návratu by byl vystaven dotazům, mohlo by být zjištěno, že byl hledán příslušníky bezpečnostních služeb, že se účastnil v zahraničí demonstrací, že jeho otec byl zadržen. Je přesvědčen, že mu mezinárodní ochrana z uvedených důvodů měla být udělena. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce neměl žádné potíže, toto není pravda, celé řízení uváděl, že uprchl ze země proto, že se o něho zajímaly bezpečnostní orgány. Írán tak opustil na základě odůvodněného strachu z toho, co by se mohlo stát, pokud by tam zůstal. Neví, která složka ho hledala, je však jisté, že se po něm ptali, civilní osoby chtěly vědět, kde je. K námitce žalovaného, že nátlak na rodinné příslušníky je znám u politicky výraznějších osob, žalobce uvádí, že ne všechny případy jsou zveřejňovány, je

nasnadě, že u známějších osob jsou takové informace známější. K zadržení otce mělo dojít pro jeho majetkové poměry, on však nikdy takový problém neměl, je evidentní, že se jednalo pouze o záminku. Pravdou je, že pokud by žalobce pouze opustil nelegálně zem původu, hrozila by mu případně při návratu pokuta, nicméně s ohledem na dřívější účast na demonstracích, konkrétně v r. 2009 a před ambasádami v cizině – jak dokládá foto ve spise – mohlo by dojít k jeho identifikaci při kontrole na letišti. V Íránu je nejdůležitější osobou ajatolláh, změna prezidenta k zásadnějším změnám v zemi vést nemůže. Žalobce sám vypověděl, že v době, o které se hovoří, mu bylo 19 let, začínal studovat, nemohl dokázat žádné velké politické činy. Tamní podmínky mu však lhostejné nebyly, snažil se aktivně podílet na současném dění mladých lidí, chtěli otvírat dveře do budoucnosti. Nechtěl proto čekat, věděl, že po událostech, které popsal, se něco stane, vše, co uvedl, je pravda. I orgány OSN hodnotí současnou situaci tak, že Írán není demokratickou zemí, potlačuje síly, které bojují proti vládě, vše vychází od nejvyššího vůdce. Prezident sám nic změnit nemůže, důkazem jsou zprávy, hovořící o popravách, které jsou v zemi na denním pořádku, zprávy o pronásledování politických aktivistů. Jeho rodiče odjeli před několika dny na sever Íránu do malé zapadlé vesničky, když se otec do Teheránu vrátil, byl opět zadržen, matka ani nevěděla, kde je. Pak jí zavolali, že je ve vazbě, že musí přinést peníze na jeho propuštění, on matce radil, aby nikam nechodila. Po třech dnech žádali polovic. Matka požádala soud, aby stanovil, proč je otec zavřený a poté byl propuštěn, rodina je stále sledována. K dotazu soudu žalobce uvedl, že pokud by se měl domů vrátit, musely by se v zemi změnit podmínky radikálního islámu, měl by být zrušen trest smrti a nastolena demokracie. V Íránu hrozí pronásledování i demonstrantům, kteří nejsou výrazněji politicky aktivní, v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany by se mělo hodnotit, zda případné změny v zemi jsou trvalé a významné povahy. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí, na náhradu nákladů řízení žádá žalobce úslou mzdu za den jednání, kdy z potvrzení zaměstnavatele vyplývá denní výdělek 800,- Kč, jízdné činí 236,- Kč (jízda autobusem 100,- Kč a 18,- Kč MHD – cesta tam a zpět).

Pověřená pracovnice žalovaného reagovala na argumentaci žalobce tak, že správní orgán považuje své rozhodnutí za zákonné, žalobce ve vlasti neměl žádné problémy, reálné potíže, absolvoval více demonstrací. Ani dnes si není jistý, o koho šlo, když hovořil o osobách, které stály s matkou před domem, zda to byli příslušníci organizace Basidž, či jiné osoby, jeho obavy tak nelze hodnotit jinak, než jako hypotetické. Je pravda, že zprávy popisují případný nátlak na rodinné příslušníky, většinou se však jedná o osoby politicky více aktivní. Sam žalobce uvedl, že otec byl zadržen z majetkových důvodů, měl být propuštěn po jeho návratu, avšak již byl propuštěn mnohem dříve. Ze zpráv vyplývá, že pokud by se žalobce vrátil, zřejmě by se musel podrobit nějakému pohovoru, je však případně ohrožen pouze uložením pokuty. Vážnější postih nehrozí. Ve vlasti proti žalobci nebylo vedeno žádné řízení, současné podklady popisují, že na podzim v zemi došlo ku změně politického vedení, žalářování aktivisté jsou propouštěni, došlo k určitému uvolnění situace. Samotné rozhodnutí není založeno pouze na nevěrohodnosti výpovědi, žalovaný zdůrazňuje, že žalobce nepřišel v zemi původu do styku se státními orgány, jedná se u něho

proto pouze o domněnky, které žalovaný považuje za hypotetické a spekulativní. Zmíněné fotografie zřejmě nejsou v zemi původu přístupné všem policejním orgánům. To, že budou zadržené osoby propuštěny, oznámil v zemi přímo nejvyšší vůdce jako své rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na judikaci situace, týkající se existence autoritářského režimu v určité zemi, která však ještě neznamená, že takovému nebezpečí je vystaven každý občan – viz rozhodnutí NSS ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004. Žalovaný vyhodnotil individuální situaci žalobce a je přesvědčen, že mu v zemi původu nehrozilo ani azylově relevantní pronásledování, ani hrozba vážné újmy, navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádá.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 5. 2011, uvedl, že je svobodný, státní občan Íránu, islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. V zemi původu pobýval do ledna 2010, poté 1,5 roku v Turecku, 2 dny v Arménii a poté přibyl do ČR. Má středoškolské vzdělání, v Turecku pracoval jako stavební dělník. Důvody opuštění vlasti vylíčil tak, že se se spolužáky účastnil demonstrace, kde byla vyvolávána vcelku ostrá hesla, speciální síly zasáhly, dokonce se i střílelo. S kamarádem utekl, zamíchali se do rodinné oslavy ve vedlejší ulici. Telefon druhého kamaráda byl vypnutý, nehlásil se. Nakonec tento kamarád stál s vousatými muži před jeho domem, když se žalobce vracel domů. Rozhodl se proto odjet pryč, strávil noc v parku. Stalo se to, že kamarád H. natáčel demonstraci mobilem, zřejmě byl chycen a takto přišli i na žalobce. Soused mu volal a řekl, že o něm říkali, že byl na demonstraci a křičel hesla. Odjel ke strýci, ten ho posléze poslal k dědovi do vesnice Kalash, později mu oznámil, že byl zatčen jeho otec, oficiálně kvůli velkým dluhům v bance. Matce ovšem řekli, že ho nepustí, pokud se syn nevrátí. Nato mu strýc zařídil cestu do Turecka. Sestře zakázali studovat, otci zvýšili daně, takže musel zavřít obchod. Žalobce občas telefonuje domů, úřady tak jistě vědí, kde pobývá. Z Íránu jel s převaděči autem na hranice, v horách přešli pěšky a na koních. V Turecku pracoval, v Istanbulu mu pan M. zařídil falešný íránský pas na jeho jméno, přiletěl 21/5 2011 z Jerevanu. Chtěl by pokračovat ve studiu. Obává se návratu domů, mohli by ho chytit, uvěznit a týrat.

V průběhu pohovoru dne 26. 5. 2011 žalobce uvedl, že doklady zničil v letadle, tak, jak byl instruován, zaplatili je rodiče. V Turecku bydlel s 2 Vietnamci a 1 Číňanem, pracoval. Nebyla tam ale perspektiva, chtěl do nějaké evropské země. Převaděč mu řekl, že může letět do Itálie, ale že může vystoupit i někde v Evropě a požádat o azyl, což udělal. Podporoval ve volbách Músáviho, problémy se objevily až při poslední demonstraci. Na náměstí Imáma Husejna byly oslavy svátku ašura, neví, kdo demonstraci organizoval, bylo to na internetu, jemu volal kamarád H.. Účastnil se na větším množství demonstrací, ale problémy neměl. Vždy podporoval Músáviho, protože Ahmadínežád nebyl jeho prezidentem, neměl ho rád. Díky němu je v zemi špatná ekonomická situace, není svoboda pro mladé lidi, je to islamista, lhář a vykládá nesmysly. Dívky mají omezené svobody, jsou trestány na ulici. Na demonstracích se volala hesla. Žalobce byl zapsán do I. ročníku univerzity

v Teheránu, na nový obor životního prostředí a veřejné hygieny. Otec obchodoval s ovocem a zeleninou, s bankami neměl nic společného a žádné problémy. Otce propustili před 6 měsíci. Na takové lidi jsou vykonávány různé tlaky, nedostanou možnost zaměstnání ve státních organizacích, otec musel kvůli daním zavřít obchod, sestra přestat studovat. Ve věznicích dochází k různému zneužívání, o něho mají stálý zájem, jsou odposlouchávány hovory. Stíhání proti němu žádné zahájeno nebylo. Jeho kamarád, s nímž se mu podařilo utéct, S., je nyní v Anglii. V rámci dalších pohovorů, a to dne 27. 10. 2011, 8. 2. 2012, pak žalobce opět popsal události při demonstraci, opakoval, že jeho otec byl zatčen, muži s plnovousy mohli být basidžové, členové jednotek, které mohou vše kontrolovat. O příteli H. nemá žádné zprávy. Žalovanému předal fotografie demonstrantů před íránskou ambasádou v Turecku z 11. 2. 2010 i zprávy o tom, že v Íránu stále dochází k popravám lidí. Jeho sestra se asi bude vdávat, již nestuduje, matka mu krátce vždy tak 2x do týdne volá. Dne 2. 5. 2013 byl žalobce seznámen s výčtem podkladů, shromážděných správním orgánem za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, žalobce uvedl, že se s nimi nechce podrobněji seznámit, sám nic nenavrhl.

Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že s ohledem na níže uvedené důvody je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, proto ho dle § 78 odst. 1 s.ř.s. ruší, v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. pak vrací k dalšímu řízení správnímu orgánu.

V žalobě žalobce namítal, že jím namítané skutečnosti nebyly náležitě zohledněny, v jejím doplnění pak, jak uvedeno výše, argumentoval tím, že žalovaným hodnocená nevěrohodnost jeho výpovědi je nesprávná, jeho strach z případného pronásledování byl oprávněný a azylově relevantní. Pokud pak nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, měla být žalobci udělena doplňková ochrana dle § 14 a) tohoto zákona. Po přezkoumání a projednání věci soud musel dát minimálně částečně žalobci za pravdu, neboť s argumentací žalovaného v jednotlivých pasážích napadeného rozhodnutí nemohl souhlasit.

Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce nebyl v souvislosti s demonstracemi nikdy zadržen, s íránskými úřady neměl žádné problémy, v účasti na demonstracích mu nikdo nebránil, poté, co z demonstrace odešel, nebyl v pozornosti íránských státních orgánů. Žalobce však jasně žalovanému v průběhu celého správního řízení vcelku konzistentně sděloval, že přítel H. natáčel na mobilní telefon průběh demonstrace a jeho přítomnost spolu s vousatými muži v civilu, kteří se ptali po žalobci jeho matky a vešli do domu, na což ho upozornil i soused telefonicky s tím, aby se domů momentálně nevracel, mohla se vši pravděpodobností znamenat naopak to, že žalobce v pozornosti státních orgánů, či různých bezpečnostních kontrolních složek po této určité demonstraci byl. To, že uvádí správní orgán o účasti žalobce na demonstracích, že ji lze považovat již za

rutinní, uvedený problém nemůže vyloučit. Podmínkou toho, že na základě sdělených skutečností mohly mít určité bezpečnostní složky o žalobce zájem, nemuselo být ani jeho členství v nějaké politické straně, ani účast na všech akcích opozice, neboť jím uváděné skutečnosti ohledně událostí dne 27. 12. 2009 korespondují s jejich popisem např. v materiálu Infobanka ČTK – Země světa ÍRÁN, str. 8. Zde se uvádí, že při víkendových srážkách mezi desetitisíci příslušníky opozice a pořádkovými silami v Íránu bylo zabito podle opozičních webových stránek osm lidí, mezi nimi i synovec opozičního předáka Míra Hosejna Músáviho. Nepokoje se rozšířily z Teheránu i do dalších íránských měst – Isfahánu, Nadžafábadu, Šírázu, Bábolu či Tabrízu. V prosinci 2009 je zaznamenáno, že protesty a protivládní demonstrace si od červnových prezidentských voleb vyžádaly celkem kolem osmi desítek mrtvých. O úloze různých bezpečnostních a jiných složek v zemi pak podrobně hovoří podkladová zpráva Írán – Zpráva o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie, 28. června 2011, překlad vybraných částí, z nichž, dle přesvědčení soudu, vcelku postačí konstatovat např. bod 9.02 – „Dokument World Security Network (WSN) došel k závěru, že.....íránské zpravodajské a bezpečnostní síly představují konglomerát civilních, vojenských a paramilitárních organizací, jejichž povinnosti se z velké části navzájem doplňují a překrývají, což by mohlo vést k názoru, že danou oblast působnosti nemá zcela pod kontrolou žádná z těchto služeb....“, a dále pak bod 9.03 popisuje, že o odpovědnost za vymáhání zákonů a udržování pořádku se podílí několik agentur, včetně MOIS, sil pověřených vymáháním zákonů podléhajících Ministerstvu vnitra a Revoluční gardy (IRGC). Polovojenská milice Basidž a neoficiální skupiny známé jako Ansar-eHizballáh (Pomocníci Boží strany) byly napojeny na extrémní konzervativní členy vedení a jednaly jako domobrana..... Problémem byla korupce a beztrestnost. Pravidelně i paramilitární bezpečnostní síly se mnohokrát dopustily závažného porušení lidských práv, v zemi však neexistoval pro vyšetřování případů porušování lidských práv transparentní mechanismus, ani se nevyskytly žádné zprávy o krocích vlády zaměřené na nápravu pachatelů. Dále pak zpráva podrobněji popisuje praxi složek Basidž jako nástroje Revolučních gard k zavádění vnitrostátních bezpečnostních opatření, jako složky, která přispívá ke shromažďování zpravodajských dat, její organizační strukturu. Organizace Ansar-e Hizballáh je v dalším popsána jako extrémistická skupina islámské domobrany, volající po tvrdé politice vůči oponentům islámského teokratického systému. Z uvedeného soud nedospěl k závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti jsou natolik rozporuplné, že způsobují samy o sobě nevěrohodnost jeho tvrzení a chování určitých složek, které měly dohled nad účastníky demonstrace je jím popsaným způsobem případného dohledání těchto účastníků zcela nepravděpodobné až vyloučené. Na str. 5 svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že přítomnost účastníka na předvolebních a povolebních setkáních lze považovat za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, dále se pak zabývá hodnocením, zda u žalobce lze konkrétně dospět s ohledem na jím sdělené informace k závěru, že se o azylově relevantní příběh ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu u něho skutečně jedná. Žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť nebyl vystaven takovému jednání íránských státních orgánů, které by závažně porušovalo jeho základní lidská práva, žádné problémy neměl, zadržen nebyl,

v pozornosti íránských státních orgánů nebyl ani po ukončení demonstrace. O programu druhého prezidentského kandidáta nemá větší znalosti, spíše nesouhlasil s kandidátem Ahmadínežádem. Zde již ovšem soud s učiněným závěrem nesouhlasí, neboť přistoupil na argumentaci žalobce v tom smyslu, že vcelku vypovídal o konání a obavách po demonstraci konzistentně, v průběhu každého z pohovorů reagoval na dotazy a svůj příběh vyprávěl buď podrobněji, případně k cíleným dotazům. Závěr žalovaného, který označil postup složek, které měly mít o žalobce po ukončení demonstrace zájem, za zcela nevěrohodný, soud nesdílí, žalovaný uvádí, že žalobce nebyl íránským orgánům znám, ovšem prakticky se nevypořádal s tím, že žalobce uvedl, že kamarád průběh demonstrace natáčel a posléze byl zcela zřejmě zadržen a jeho záznamy měly vést k žalobci. Žalovaný považuje uvedenou konstrukci za nelogickou a prakticky nemožnou, též považuje za nelogické, aby k zadržení otce došlo až druhý den. Soud však naopak považuje, s ohledem na významnost žalobcovy osoby, za vcelku logické, že jej složky již nehledaly u dalších příbuzných, ale pouze v jeho bydlišti, na základě podkladů pak nelze, dle přesvědčení soudu, žalobcem uváděné další problémy rodiny vyloučit. Vzhledem k úkolům např. složky milice Basidž, jak popisováno na str. 6, či případně, jak uvádí soud sám výše – úkoly extrémistické skupiny islámské domobrany - soud též nedospěl k jednoznačnému závěru jako žalovaný, že žalobcem popsaná snaha zjistit totožnost pokud možno všech demonstrujících mladých lidí je vyloučena. Konečně, na jedné straně žalovaný považuje účast žalobce na demonstracích za rutinní, na straně druhé však hovoří o tom, že žalobce nebyl politicky natolik znalý programu opozice a nebyl více politicky aktivní. Za logický závěr příběhu žalobce však soud považuje pouze to, že se jednalo o devatenáctiletého mladíka, který zjevně nebyl spokojen s politikou, kterou obhajoval a prezentoval prezidentský kandidát Ahmadínežád, proto se účastnil opakovaně jak předvolebních, tak i povolebních demonstrací proti tomuto režimu, jak sám pak uvedl v průběhu jednání soudu, nechtěl, aby státní orgány uplatňovaly přísný islamistický přístup k běžnému životu občanů, přísné tresty za různá „provinění“ mladých dívek apod., ale chtěl, aby stát byl lépe ekonomicky spravován a existovaly občanské svobody. V daném případě tak soud považuje za vcelku logickou spíše aplikaci závěrů rozhodnutí NSS ze dne 21. 12. 2005, učiněného pod sp. zn. 6 Azs 235/2004, v nichž se NSS přiklonil k tomu, že je v rozporu se smyslem ust. § 12 zákona o azylu, pokud je rozhodnutí žalovaného odůvodněno tím, že žadatel nezastával zásadním způsobem veřejně své politické názory a jeho aktivity se dostatečně zásadním způsobem neprojevovaly na opoziční scéně a NSS připomíná, že není možné od každého řadového občana očekávat zásadní ovlivnění opoziční struktury, ani jeho členství v určité politické straně. Soud dovozuje, že žalobcem uváděné aktivní účastenství na demonstracích opozice je z výše nastíněného pohledu vcelku dostačujícím momentem pro závěr, že žalobce naplňoval a vyjadřoval své politické postoje ve svém věku vcelku aktivně. Následuje pak závěr, v daném rozhodnutí NSS učiněný, že to platí tím spíše, pokud se jedná o zemi, kde pouhá účast na demonstracích organizovaných opozičními stranami obvykle způsobuje perzekuci ze strany orgánů státní moci. Vzhledem k tomu, že v daném rozhodnutí pak následuje i další závěr, a to, že předpokladem naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o

azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo, dospěl soud po přezkoumání a projednání věci k závěru, že v daném případě považuje v novém řízení za potřebné, aby se správní orgán podrobněji zabýval zejména argumentací, zda žalobce na základě sdělených skutečností a zpráv o zemi původu mohl mít odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 písm. b) zákona o azylu) ve státě, jehož je občanem, a to na základě své účasti na demonstracích, v jeho případě pak zcela konkrétně jedné určité, o níž a jejích následcích hovořil a podal vcelku konzistentním způsobem zprávy o tom, čeho se obával. Je na žalovaném, aby na základě podkladů, ale i žalobcem předložených materiálů zhodnotil, zda obavy, uváděné žalobcem, mohou mít azylově relevantní dopad či nikoliv, v této souvislosti pak i s ohledem na ust. § 14a) zákona o azylu. Judikatura předpokládá, že žadatel musí pro vyslovení nedůvěryhodnosti určitých tvrzení podat rozporuplné informace, nikoliv to, že žalovaný na základě vlastních hypotéz jeho výpověď znevěrohodňuje.

Soud je přesvědčen, že v daném případě dostatečně vyložil výše, z jakých důvodů považoval rozhodnutí žalovaného, učiněné ve věci, za rozhodnutí, z něhož dosud neplyne zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), toto rozhodnutí proto v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalobce žádal náhradu nákladů řízení, spočívajících v ušlém výdělku v den jednání soudu, činícím dle předloženého potvrzení zaměstnavatele s.r.o. MAXIMUM STYLE, Praha 4, Děkanská 146/6 částku 800,- Kč, dále pak jízdném autobusem z Prahy do Hradce Králové a zpět 200,- Kč a MHD 2x 18,- Kč. Celkem činí náklady řízení, účtované žalobcem, částku 1.036,- Kč, kterou žalovaný zaplatí k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. prosince 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně